

אמר רב נחמן בר יצחק: אף אנן נמי תנינא
[אף אנו למדנו במשנה במסכת פאה ככלל
זה]!

דתנן:

אמר נחום הלבלר: כך מקובלני מרבי
מיאשה, שקיבל דין זה מאבא [מאביו].
שקיבל מן הזוגות⁽⁶⁾ [הלל ושמאי, וקדמו
להם: שמעיה ואבטליון, וקדמו להם: יהודה
בן טבאי ושמעון בן שטח, יהושע בן פרחיה
ונתאי הארבלי, יוסי בן יועזר ויוסי בן
יוחנן], שקיבלו מן הנביאים חגי זכריה
ומלאכי, והם קיבלו איש מפי איש הלכה
למשה מסיני:

הזורע שדהו שני מיני חיטין [כגון שחמתית
ולבנה], אם עשאן גורן אחד, הרי זה נותן
פאה אחת על הכל, ואם עשאן שתי גרנות,
הרי זה נותן שתי פאות פאה לכל מין ומין.

הרי שהקפיד נחום הלבלר להזכיר את
הראשון הוא משה רבינו, ואת רבי מיאשה
שהוא האחרון, ואילו את יהושע וכלב שאף

הם בין האמצעיים שהרי קיבלו ממשה, לא
קחשיב —

ושמע מינה אין קפידא בהזכרת האמצעיים.

מתניתין:

אמר רבי עקיבא: דנתי לפני רבי אליעזר
שהיה אומר — כפי ששינוי במשנתנו לעיל
דף נד — אין הנזיר מגלח על רביעית דם,
אלא על חצי הלוג דם:

והרי מה אם עצם כשעורה שאינו מטמא
אדם באוהל, הרי הנזיר מגלח על מגעו ועל
משאו — ⁽⁷⁾

רביעית דם שהוא מטמא אדם באוהל, אינו
דין שיהא הנזיר מגלח על מגעה ועל
משאה! ⁽⁸⁾

אמר לי רבי אליעזר:

אלא על מגעה ומשאה [כמבואר לעיל מט ב].
ויש הסוברים: כשם שעל עצם כשעורה אין
הנזיר מגלח על אהילה, כך אף על רביעית דם
הנלמדת מעצם כשעורה אין הנזיר מגלח אלא
על מגעה ומשאה.

ולשון התוספות לקמן נז א ד"ה עצם משמע
שאף על אהילה הנזיר מגלח, וכן מבואר
מדבריהם לעיל נב א ד"ה שבא, [ומיהו לשונם
לעיל נג ב ד"ה התם, משמע, שאינו מגלח אלא
על מגעו ועל משאו, ואינו מוכרח]; וכן כתב
המפרש כאן.

ורבינו עקיבא איגר תמה על המפרש: הרי יש
לומר בפשוטו, דרבי עקיבא גם כן אית ליה

6. בפרקי אבות [פרק א] מבוארת שלשלת קבלת
התורה: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה
ליהושע, ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים,
ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה", ואנשי
כנסת הגדולה מסרוה ל"זוגות" שהיה אחד מהם
נשיא, והשני אב בית דין.

7. וכמבואר לעיל במשנה מט ב.

8. א. נחלקו הראשונים:

יש הסוברים: רבי עקיבא סובר שהנזיר מגלח
הן על מגעה ומשאה של רביעית דם והן על
אהילה, ואף שבעצם כשעורה אין הנזיר מגלח